

"Dovoluji si připomenouti, že v úterý příštího týdne, devátého dne měsíce října, půl hodiny před osmou večerní předstoupím před velectené publikum v útulném klubu, kterýžto Rybanaruby se zove, a coby kamenem dohodil od náměstí Jiřího z Poděbrad se nachází.

K laskavému vyslechnutí si dovolím přednésti hrstku písni a něco poezie. Krom mých výlevů vás oblaží věhlasná skupina **Šantré**, kritiky vychvalovaná a publikem milovaná." Tak skromně a uctivě do pražského klubíku zval na koncert e-mailovou poštou

Jarda Síbrt

, textař a básník, povoláním počítačový expert, kam jej pozvala oblíbená skupina Šantré. Adresátů mailu se sešlo tolik, že se Ryba zaplnila natěšenými návštěvníky vrchovatě.

Jarda Síbrt, člen textové dílny Slávka Janouška, píše napadnuté zpěvné texty a vy je znáte například od Šantré, Načasu, ale i jiných formací. Sám je interpretem toliko svátečním, příkladem skromného autora bez ambicí dobývat folková podia jako písničkář na soutěžích a konkurech. K vystoupení jej zpravidla přemluví některý z jeho přátel. Jardu jsem viděla v delším bločku poprvé, recitálek vlastních písni a veršů doplňoval vtipným průvodním slovem a krátkými rýmovánkami se slovními hříčkami. Na scéně působil chlapecky plaše, určitě musel zahánět trému, ale pokud tréma způsobovala nejistotu ve vystupování, promyšlená dramaturgie, kvalita vybraných písni, básni, vtip a kouzlo bezprostřednosti drobné nedostatky v autorské interpretaci eliminovaly.

Jardovy texty a i poezie jsou zpravidla inspirovány nějakým zážitkem, situací, ale například jen slovem, názvem, jehož obsah či zvukomalebnost jej okouzlí a vybídne ke hře se slovy, s rýmem, s češtinou. Jeho texty a básně se samozřejmě dotýkají hlavně vztahů, vysněných, toužebně očekávaných, naplněných či nenaplněných (*Vím, že nic nevím*). Inspirací může být i *Rajský plyn*

, omámení, které v touze po experimentu končí rajským protlakem (a ještě k tomu všemu pod tlakem). Název dětské knížky (

Ušatá Cecílie

) vyvolal v Jardovi představu oné krasavice, která jej přivedla k napsání milostné básně. Jarďa stvořil i píseň jako svatební dar pro své přátele, na několik náhodně zvolených slov složil hříčku *Gumárenství na podzim*

.
Mimoň

vypráví o dvou Radkách z Mimoně (Je tu někdo mimo ně, kdo je taky z Mimoně?). Soucitná *Chřipka*

, věnovaná onemocnělé tanečnici, byla v Rybě aktuálně darována nachlazené Ince Tognerové ze Šantré. Určitě stojí zato podívat se na Jardův hravý web

<http://www.kolemjdouci.cz/>

. Až odhalíte kudy vejít, počtete si. Báseň

Můj svět

vám snad nejlépe představí Jardovu pokoru a pozitivní vnímání života kolem nás.

Jo, teď si uvědomuju, že jak slíbil, mluvil i sprostě, ale nějak si nemůžu vzpomenout, co to bylo, nějaký absolutní rým či co? Přišel si pro Dášu kat a?si to fakt nepamatuju.

Šantré, tedy Dušan, Inka a "Bráška" Pavel pokračovali v druhé půli večera, kdy představili písničky, které známe z jejich letošního modrého cédéčka **2+1**. Samozřejmě, že nechyběly ani Jardovy texty,
Kdo vlastně jsem

Moknu

napsal pro Inku, pro Dušana

Příhodu z metra

. Jsem jedna z těch, kteří mají raději koncertní Šantré. Inčin nebo Dušanův zpěv s kytarou a Bráškovou bezpražcovou melodickou baskytarou se nádherně doplňují a vytvářejí dokonalou symbiózu plného zvuku a výrazu. Deska je sice pěkná, ale dodneška jsem se nesrovnala s přítomností hostujících muzikantů, kteří v některých písních přednosti tria poněkud potlačili. Ale například výjimkou potvrzující pravidlo je Dušanem Vainerem zhudebněná báseň

Mrtví

. Jsem ráda, že mezi písněmi, které pravidelně od Šantré na koncertech slýcháme, se objevila i novinka. Opět Jardův text

Až na ty kecy

pro Inku, o zahánění pocitu prázdnoty z nevydařeného vztahu. Když jsem o Šantré psala před léty poprvé, viděla jsem je na velké scéně, mluvila jsem, že ideální prostředí pro vnímání jejich muziky je komorní prostředí příjemného klubu. A takové se v Rybenaruby vynachází.

Na scénu se ještě vrátil Jarda Sibrť s kytarou, aby se Šantré v slibovaném propletení zavzpomínali na legendárního hudebníka, který se toho dne před šedesáti sedmi lety narodil Alfrédovi a Julii, ale již několik desítek let není mezi námi. Písní *Oh My Love*, a vy jistě tušíte, že byla od

Johna

Lennona

. V originále, žádný

The Bibíls!

Závěrečná

Skořice a zázvor

koncertík v Rybě završila a my se rozcházeli s velmi příjemnými pocity z nikoliv kuriózního, ale velmi pěkně prožitého autorsko-interpretačního večera.